

Dorin Ploscaru

**CINCIZECI DE IERNI
PE MUNTELE FUJI**

DORIN PLOSCARU

**CINCIZECI DE IERNI
PE MUNTELE FUJI**

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
2017

*Din iubire pentru Hristos,
Dulcele Miel, Prietenul și Păstorul...*

duceam cu mine „marea sărată a acestei lumi” ca pe un stâmbol de mărgăritare

I. am umplut în noaptea aceea
toate sticlele, cu lacrimi
de la izvorul din munți

mi se mutase inima din partea stîngă
în partea dreaptă
și căram cu mine în stomac ca pe un făt
piatra filosofală
toți mă părăsiseră, toți fugeau de mine
ca de un rîios
„mort eram în inima lor”
numai Tu, Bunule, nu M-ai lăsat
numai Tu ai fost cu mine acolo în prăpastie

II. pe buze aveam urme de sare
de pe obrazul de salamandră
al lumii
gustul sărat al pielii arămii
plînse acolo în pustie
cu pletele ude de mii
de broboane
cu barba răvășită de talazurile mării
plouat peste măsură peste fața îndurerată

duceam cu mine „marea sărată a acestei lumi”
ca pe un stămbol de
mărgăritare
care să-mi aducă aminte de
paradisul pierdut.

o adîncă și fizică durere de inimă

1. hîrtia zilelor mele
să foșnească altfel
moale, catifelat, argintiu
sonor
nu strident

2. nu carnea mă doare
pe trup
nu pielea
ci o adîncă durere
de inimă
suflet al zilelor
mele
o adîncă și fizică
durere de inimă

**e liniște și e milă e bunătate
pe fața lui împăcată, pe obrazul său alb**

văd și aud fața sfișiată a acelei femei

văd pînă-n rărunchi, pînă-n fibra ființei
chipul bătrînului brăzdat de tristețe

nu e crispă, nu e rictus, nu e
încruntare
e liniște și e milă e bunătate pe
fața lui împăcată, pe obrazul său
alb

o dulce durere îmi pătrunde în vene
ca un dulce venin
mă sleiește, mă stoarce de vlagă
îi văd ochii, îi văd privirea
îi văd silueta pășind în
singurătate.

ochiul meu se hodinește pre stejar

ochiul meu pre stejar se hodinește
pe fibra lui ca ața
corzi de vioară
întinse prin ploi
pipăi cu degete moi
fibrele stejarului
sub ropotul sau ticăitul
ploii
diafană transparentă
muzică a trunchiului
bărbăție urcînd
vertical
pentru a coborî mai
pe urmă orizontal

**eu roaba lui Dumnezeu
olimpia lu' ionu' filucului
din finteuşu mare, comuna şomcuta mare,
judeţul maramureş**

voi muri liniştită în patul meu
plutind ca un fulg peste ape
mă voi ridica înspre cer
ca o lebădă
bătînd tare din aripi
nu-mi va fi frică
voi străbate cerurile cu
toiagul în mîină şi traista
de pribegie în spate
străină pe faţa acestui
pămînt

voi muri liniştită între
pereţii casei mele în
lutul din care am fost
zidită întorcîndu-mă în
pămîntul omului meu din
coasta căruia am fost
zămislită
eu roaba lui Dumnezeu
olimpia lu' ionu' filucului
din finteuşu mare, comuna

șomcuta mare, județu' maramureș
voi muri liniștită în patul
meu
dormind somnul cel dulce
al morții dintîi
nemaivînd nici un regret
sau vreo părere de rău
doar picăturile de ploaie
lăsîndu-le să curgă
peste cuprinsul acestei lumi
ca semn al aducerii-aminte

**ștergarele albe agățate-atârinate
pe umărul drept și numai pe umărul drept
deveniseră aripi**

ștergarele albe agățate-atârinate
pe umărul drept și numai pe umărul drept
deveniseră aripi
aripi de serafim
cu care corul bărbătesc din finteușu
mare zbura către țării

acolo în șură toată lumea
avea ștergare albe agățate cu
agrafă pe mîna dreaptă
și toți parcă pluteau, zburau,
printre cîntări și bună
mireasmă
albe le erau fețele ca laptele
albe le erau cămășile ca îmbrăcămintea
îngerilor
albe le erau aripile
parcă se pregătea în taină o nuntă
o dănțuire în ceruri
cu cetele arhanghelilor.

o lume ce strălucea ca un patinoar sub irizările neoanelor subterane

1. „am văzut un tricolor
roșu ca un semafor”
era trecerea noastră prin noapte
spre dimineață în drumul spre
casă
exact la borna: valea chioarului, mesteacăn

2. carnea bradului tîrîit de tractor
pe drumul pietruit
rămînea albă, agățată-n
tăișul pietrelor
și nu curgea sînge din
trupul bradului hîrșîit
pe drumuri

și nu curgea sînge
ne aflam pe drumurile dămucului
spre șugău

3. noi am plecat la drum acum cînd
cuiburile de berze stau părăsite
au plecat și rîndunelele
ca o sfișiere adîncă și o tristețe
fără de margini simțită atunci în
copilărie